

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore
traditæ Explicatio**

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XIX. Fructus orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

in oratione ipsâ: & hic defectus est in voluntate. Secundum, defectus attentionis & distractionis, qui defectus in intellectu præcipuè consistit. Tertium deceptiones & illusiones, mali vel humani spiritus, quas tam in intellectu, quàm in voluntate pati nos contingit.

CAPVT XIX.

Fructus orationis.

VT autem faciliùs per examè deprehendamus quinam sint Fructus Meditationis, breuiter ante oculos ponere visum est, non quidem omnes, sunt enim innumeri, sed præcipuos quosque. Respondent autem maximâ ex parte illis affectibus, quos supra excitandos esse diximus; paucis omnes complectitur Bernardus. *in Epistol. Orando bibitur vinum spirituale letificans cor hominis, vinum scilicet Spiritus Sancti, quod inebriat*
men-

mentem, & carnalium voluptatum infundit obliuionem, humectans interiora arentis conscientiae, escas bonorum actuum digerit, & deducit per quadam anime membra, fidem roborans, spem confortans, vegetans ordinansq; claritatem, & impinguans mores. Nos paulò fusiùs, & alio ordine eosdem prosequemur.

PRIMVS FRUCTVS.

Lumen practicum.

Primus Fructus orationis Mentalis est, nostri & Dei, cuiusque sanctissimæ voluntatis cognitio, eaq; practica, quæ certè fundamentum est & basis salutis nostræ & omnis perfectionis. Ea cognitio hausta ex ipsis fidei principijs per fidei lumen & cætera intellectui infusa sapientiæ dona spargit sese, meditationis beneficio, & longè latèq; in Deum & eius opera & in nostras omnes actionem deriuat. *Sicut enim, ait Chry-*
H 3
sost.

-sost. l. 1. de orando Deo. sol lucem pra-
 -bet corpori, sic anima lumen est preca-
 -tione. Quo fit ut hae actiones nostrae, ubi
 -figillatim cum diuina sanctitate &
 -voluntate veluti propria sua regula,
 -vel cum Christi Domini vita ceu ve-
 -ro exemplari conferuntur, depre-
 -hendatur facile quales sint, quid illis
 -desit, quid & quomodo formandae,
 -reformandaeq; sint. Atque eadem de cau-
 -sae magna est meditationis cum exa-
 -mine conscientiae cognatio. Nam
 -per conscientiae examen in notitiam
 -aliquam imperfectionum nostrarum
 -deuenimus, & per meditationem
 -quam graues eae sint, & quomodo ijs
 -sublatis actiones nostrae reformandae
 -sint, discimus. Itaq; si bene simul co-
 -haereant, fieri non potest quin effi-
 -caciter expulsis imperfectionibus for-
 -ma perfectionis acquiratur, discussis
 -per lumina practica tenebris, quae
 -mentem caeca quadam sui & Dei i-
 -gnorantia obducebant... Hae au-

tē lumina practica examinanda post meditationem sunt, & notanda eò diligentius quo fuerint magis particularia.

SECUNDVS FRVCTVS.

Puritas mentis.

SECUNDUS Fructus est perfecta animæ puritas, Nam in viâ purgatiua, meditatio sordes peccatorum abluit & ab omnibus grauiorib⁹ purgat: in illuminatiuâ à venialibus deliberatis, vel ex adhesionem ad bona creata prouenientibus liberat; denique etiam quantum in hac fieri potest, minuit veniales lapsus qui ex infirmitate & subreptione contingūt. Nam non tantum seperat animam ab affectibus terrenis, sed etiam ab eorum occasionibus longè remouet: facit enim reipsâ vt mundum deserat, & fugiat quæ adiaphora seu indifferentia videntur, vt diuitias, honores, famam & commoda corporis, &

ris, & potius inclinatur ad perfectam Christi imitationem & crucem, ex quibus fit ut longè omninò fugiat à periculis & occasionibus venialium. *Frumentum tuum*, inquit Augustin, *si haberes in inferioribus ne putresceret leuaret illud ad superiora, non preterit cor, si leuetur ad Deum.* Præterea teneram reddit animam & delicatam, sic ut minimos veniales lapsus magis sentiat, & grauiores reputet, quàm multi suos lethales & crassos, eam etiam sollicitam valde efficit, nihil ut aliud exoptet quàm ut vni Deo placere quàm maxime possit, & ægerrimè ferat si vel minimo eum peccato offendat, alit enim generosum animum qui sese ad mundi nugas & inanem sæcularium hominū conuersationem abiicere dedignatur, nihilque horret magis, quàm quod displicet Deo. Denique abundanti quodam lumine eam implet, & sic illustrat, ut nihil in eà latere possit.

re possit quod non ipsa peruideat, & cui non diligenter opportuno remedio prospiciat. Hinc frequens conscientiae examen, hinc sedulum & diligens exercitium virtutum omnium, maximèque vitae puritati seruientium, qualis esse solet poenitentia, mortificatio sensuum & linguae, timor Dei filialis, castitas, temperantia, fortitudo & prudentia ipsa quae vulpeculas paruulas, id est fallaces carnalis mundanaeque sapientiae captiunculas capit, deprehensasque perdit. *Nec enim, inquit Chrysostomus ibidem, sustinet deprecatio versari inter pauperes, sed in quorumcumque petore sibi domicilium delegerit, eos reddit plenos omnis iustitiae, erudiens & exercens ad virtutem, ac malitiam omnem propellens.*

H S

TERTI-

Vera mortificatio.

Tertius Fructus est affectus vere mortificationis tam sensualitatis, quam passionum & malorum habituum: cum enim omnes sensuum voluptates ex corde, tanquam ex fonte profluant, si per sanctos affectus in meditatione excitatos ipsum hominis cor & voluntas repleatur sancto sui odio, coercebit sine dubio sensuales delectationes, & inordinatorum motuum redundantiam omnem ab ipsa radice amoris proprii gladio sanctae mortificationis & poenitentiae rescindet, igneque diuini amoris penitus comburet. Nam licet mortificatio distinguatur à meditatione, & multi appareant operibus mortificationis dediti, qui parum vacant orationi, tamen vix potest esse solida mortificatio, quae non oriatur ex meditatione & oratione: cum
suppo-

Supponat odium magna sui & peccati, ex quo generetur fuga omnium occasionum & periculorum, & continua in se naturamque suam pugna. Quæ certè amarior est & difficilior, nisi per meditationē confortetur anima, & plena tum spirituali lumine, tum sui cognitione solidioribus deliciis ad sensuum oblectatiōes refecandas roboretur. Hinc videmus eos omnes qui benè ut decet meditationi vacant, sui etiam mortificationi ultrò vacare strenuè, & illatas vel à proximo, vel aliunde, Deo ita permittente, afflictiones, nō æquo tantùm animo, sed etiam libenti tolerare, siue in sui ultionem, siue ob Dei amorem, cuius gloriæ, comoda propria, vitamque ipsam postponere, & ex integro seruire se gaudent siue agendo, siue patiendo. Ergo si quis huiusmodi affectus sit excitatus, notandus ille est & eius motuum, ut suo tempore in praxi.

vere
 alita-
 a ha-
 uum
 fon-
 ectus
 a ho-
 t san-
 ubio
 dina-
 om-
 oprij
 pce-
 ni a-
 licet
 dita-
 ribus
 urum
 st es-
 oria-
 cum
 ppo-

cùm occasio aderit, ad sensus, passionésque frænandas applicetur, quod quomodo fieri conueniat etiam dispiciendum est.

QUARTVS FRUCTVS.

Rerum omnium contemptus.

Quartus Fructus est perfectus omnium rerum contemptus & renuaciatio, cùm enim per meditationem Deum ipsum, infinitũ nempe bonum, diuitias immensas & gloriam, deliciásque inenarrabiles intellectu & voluntate possidet anima, facilè est illi res omnes alias fastidire & abiicere, vt stercora, licet sine peccato retineri possent, imò etiam seipsam prorsus abnegare, ac quod in se ius habet abdicare, & in Deum ipsum transferre, adeo vt nihil præter eum magnificare & possidere velit, & omnia propter ipsius gloriam contemnere gaudeat. *Quis*

quis

quis enim (vt Deum alloquitur D. Augustin⁹, *Solilo. c. 1.*) *cognoscit te, (quod maxime fit per meditationem) diligit te, se obliuiscitur. amat te plusquam se, relinquit se & venit ad te, vt gaudeat de te, &c.* Adde quod ex familiaritate cum Deo tanta animi magnitudo promanat, vt qui cum eo versantur, non omnia vitæ bona tantum, sed etiam mala parui æstiment, omnibusque laboribus tormentis cruciatibus animam excelsiorem gerant. Quemadmodum qui in excelso aliquo, sublimique loco constituti sunt, omnia inferiora quæ antea suspiciebant & admirabantur, despiciunt, ac parua fereq; nulla æstimant. *Iusti, inquit Gregorius, l. 5. mor. c. 22. supra se interiorius rapti in alto animum figunt, atque dum extra carnem fieri mente decernunt, ipsa pene quæ patiuntur ignorant; nam velut in magni montis vertice subiecta sibi intus vident, quæ per carnalem gloriam foris tument.* Hic denique

que

que ortum habet religiosæ vitæ præcipuum, nō tantum fundamentum, sed etiam ornamentum, paupertas spiritus, nuditas, & spoliatio sui perfecta, sicut etiam magnanima illa ac fortis in iniurijs & morte ipsâ pro Christo toleranda, patientia.

QVINTVS FRVCTVS.

Sui contemptus & odium.

QVintus Fructus est, quod per orationem mentalem illustrata anima, & intimam sui notitiam adepta, non eam tantum vanam animi elationem, quæ ex rerum terrenarum abundantia, & prospero successu, sed etiam spiritualem, quæ ex virtutum & bonorum spiritualium possessione oritur, facillimè euitat, intelligit enim se à seipsa nihil esse, & nihil habere suis meritis, quæ etsi in se aliqua agnouerit, Dei tamen dona esse scit, non sua: neque verò etiam
 sibi

sibi deberi bona quæ accepit, sed potius peccatis supplicia, quæ iuste timere potest, & illa peccata sua æqua lance ponderando eorum gravitatem sentit, & omnium pedibus eorū onere depressa se subiicit, tantum abest ut aliis sese præferat, aut in Dei donis singularem se reputet, aut haberi velit. Atque hæc ipsa humilitas, initio quidem verissima sui notitia innititur præcipuè; sensim verò eò assurgit, ut cum omnibus aliis Deum præsentem & operantem, & innumera eius dona agnoscat, libentissimè sese demittat infra omnes, ut in aliis quasi exaltet Deum magis ac magis, eumque extollat, atque magnificiat. Quare si qui affectus huiusmodi sunt in meditatione excitati, magnificandi sunt & instar baculi, qui in lubrico vitæ spiritualis itinere semper sit ad manum, ut nos fulciat & sustineat, sunt habendi.

SEXTVS FRVCTVS.

*Contemptus vanæ hominum
æstimationis & digni-
tatum.*

Sextus Fructus est fuga & contemptus vanæ hominum æstimationis, gloriæ, honoris & amoris singularis, quæ inter mundi bona solent maximè generosos animos mouere. Affectus enim gloriæ & honoris vani nascitur ex ignorantia, siue sui, siue hominum, qui nos laudant, magniq; faciunt aut honorât, siue eorum bonorum propter quæ laudari nos, & amari, & honorari appetimus. Quæ omnia cum sint Dei dona, certè tantummodo sunt ab eo donata nobis, & appetenda quatenùs idonea sunt media ad ipsius gloriam, non autem ad nostram qui nihil sumus. Hanc ignorantiam depellit meditatio, & ingenerat in animis

nimis nostris contemptum nostri & amorem Dei, ac affectum ad eius gloriam & honorem omnino propensum, cui seruire omnia bona nostra debent. Huc etiam spectat ambitio, quæ nihil est aliud quàm desiderium potestatis alios gubernandi, cui annexa est repugnantia in subiiciendo se humiliter alterius regimini. Hanc excellentiam superbi appetunt, ut quoddam bonum proprium; quo modo non est tantum vanum, sed periculosum. Quis enim nouit an optatis officiis si potiretur, fungi dignè posset? Deus in Ecclesia & republica diuidit officia omnia prout vult, & utitur quibus vult tanquam instrumentis ad alios ad gloriæ suæ amplificationem instituendos & dirigendos. Quare signum est magnæ ignorationis sui & Dei, appetere huiusmodi dignitates, cum nemo sciat an habeat unde satisfacere iis queat, & licet habeat idoneas animi vires

qui-

con-
ma-
sin-
so-
mo-
ho-
a, si-
lau-
rât,
quæ
rari
sint
unt
nda
pli-
am
iam
na-
mis

quibus eas posset pro dignitate sustinere, scire tamen non potest ac velit Deus vti tali instrumento, imò iudicare de se quis debet, se planè indignum esse, quo Deus ad res præclaras vtatur. Quare si fortè vocetur ad aliquod simile officium, non taneum non acceptat auidè, sed refugit quantum potest. Vbi verò non potest, cum humili timore submittit humeros, sese Deo subiicit & coniungit vt eius instrumentum, & putat sui tunc muneris esse plura pro Deo agere & pati, non autem sua curare, aut suam operose authoritatem tueri. Hæc omnia mirum est quàm clarè meditatio detegat, ac proinde hi affectus a deo excellentes ad quotidianam sui contemptus praxim vtiliter valdè applicari.

SEPTIMVS FRUCTVS.

Proprii sensus expoliatio & obedientia.

SEPTIMVS FRUCTVS EST mortificatio
tùm voluntatis, tum intellectus,
humilisque subiectio & obedientia
non erga Deum tantum, sed etiam
erga homines Dei vicarios. Proue-
nit hic fructus ex suæ tum cæcitatibus,
tum malitiæ propriæ voluntatis co-
gnitione & prouidentia Dei suauis-
simæ, à qua omnis ordo & potestas
emanat. Hanc cognitionem hauri-
mus in meditatione, vnde non so-
lent esse proprii iudicij & volunta-
tis amatores, qui benè meditantur.
Hocque inter cætera certum est sig-
num bonæ orationis, quando hæc
nos planè superioribus subijcit cæcâ
quâdam obedientia, & quæ clausis
oculis ad rationes humanas quæ di-
uino vel superiorum præcepto con-
trariæ videntur, sanctâ quadam sim-
plici

plicitate & sapienti stultitia, id quod
 præceptum est exequitur. Præterea
 verò meditatio solet valdè tempera-
 re affectus omnes voluntatis, & in-
 tellectus, practici iudicia corrigere,
 & potentiam hanc vtramque sensim
 aptare, & dirigere ad primã & sum-
 mam regulam omnis bonæ volunta-
 tis & iudicij. Atq; hæc propriæ vo-
 luntatis mortificatio cùm perfecta
 est, excellens amoris Dei effectus est
 quo ad eius gloriam & honorẽ præ-
 stantissimam nostri partem, & li-
 benter subiicimus, & propter eum
 benè afficimur tum erga superiorẽ,
 tum erga id quod præcipit, tum erga
 illam subiectionem quã ita Deum
 honorari scimus. Cùm igitur affe-
 ctus aliquis odij in propriam volun-
 tatem & iudicium meditando exci-
 tatus est, colligendus est ne effluat,
 & considerandum quomodo in pra-
 xi vsui esse queat ad frangendã, cùm
 occasio aderit, voluntatem, non tan-
 tum

tum quando cum superiore agitur,
sed etiam quando cum aliis.

OCTAVVS FRUCTVS.

Desiderium perfectionis.

Octavus Fructus est desiderium
ardens proficiendi in perfecti-
one. Nam ille est ignis qui solet exar-
descere in meditatione, & maximū
feruorem totius diei exercitiis com-
municare, adeo ut quæcumque ad
perfectionem spectant, integrè, fer-
uenter, constantèrque perficiantur.
Hæc est aqua sapientiæ salutaris, qua
Christus orantes potat, quam qui bi-
bunt adhuc sitiunt: *Hæc est dulcedo
cælestium pulchritudinum*, inquit Eu-
cherius, *Hom. de B. Max. Episc. Quæ
quantò intentius queritur, tantò inten-
tius desideratur.* Nam ut officium me-
ditationis est mentem illuminare
practicè, & attentam facere circa o-
mnium virtutum studium, fieri non
potest,

176. DE ORATIONE

potest, quin in ipso quotidianæ vitæ
vfu lux illa & ardor in meditatione
conceptus adsit, & in executionem
continuò stimulet & iuuet, vt expe-
riuntur ij qui diligenter in meditati-
onem incumbunt: Est enim verus
animæ cibus, quo vniuersum virtu-
tum & perfectionis corpus sustenta-
tur, alitur & augetur, sine quo lan-
guet planè & sensim interit, nec tan-
tùm feruentia desideria excitat, sed
etiam discretionis mater est, vt exe-
quutio ipsa prudens sit, præluet, &
à Deo opem auxiliũque impetrat,
vt ea quæ proposita sunt perfici que-
ant. Denique aperit ipsa singularũ
virtutum naturam & pretiũ, & pro
naturæ necessitate ac cuiusq; digni-
tate nos impellit, vt vel hanc vel il-
lam nobis comparemus. Hæc verò
desideria vt efficacia sint perpenden-
dum est, quomodo singula ad sin-
gulas actiones vitæ nostræ accomo-
dari debeant.

NONVS

NONVS FRVCTVS.

Imitatio Christi.

Nonus Fructus est vera & solida imitatio Christi Domini, ad quam imitatio præcipuè vitæ & passionis eius nos ducit. Qua scilicet exemplaria contemplamur virtutum eius omnium, atque id eo fine, vt qui Deum in ipso met Deo imitari non possumus, etiam ad aliquam ipsius imitationem incitemur, ei saltem homini factò perfectè nos, vitamq; nostram conformemus. Nam ideo dicit se esse lucem mundi, quia ex eius actionibus lux quædam practica effulget, quâ virtutum eius perfectionem cernamus, & in nobis imprimamus per contemplationem, donec transformemur de claritate in claritatem tanquã à Domini spiritu. Atq; hic vnus fructus omnes alios perficit, & euehit ad summum gradum, quãdo efficit, vt talis sit nostra mortifica-

tifica-

tificatio, renunciatio bonorum omnium & famæ, humilitas, obedientia & cæt. qualis fuit Christi. Qui igitur intellectu & voluntate in solemni sollicitudine horâ integrâ meditationis continenter intentus & eius splendoris perfectionisq; ardenti amore correptus fuerit, tali sit affectu tota die curare debet, vt velut radius quidam diuinę lucis ei à quo splendorem trahit se reddat quam simillimum.

DECIMVS FRVCTVS.

Intentionis rectitudo.

Decimus Fructus est intentionis rectæ perfectio, quæ proprie est ab amore Dei, quando non quarimus per vitæ nostræ vsum commodum aliquod proprium bonũ, corporale, temporale, aut humanum, imò nec spirituale, sed in omnibus & præ cæteris vnum Dei bonum & gloriam. Meditatio enim imprimis in
bonis

tionem & amorem communicandum, sitq; hæc ratio eam appetendi atq; eius comparandæ finis honestissimus; Meditationis proprium munus est excussa cæterarum huiusmodi rationum leuitate, huius vnius soliditate motus voluntatis naturâ vagos ac fluctuantes confirmare.

Idem verò etiam in bonis supernaturalibus, atque in naturalibus iudicium esse debet. Nam in supernaturalibus bonis duplex quoq; est ratio formalis cur appeti possint: gratia enim & gloria exempli causa & sunt bona nostra quo modo ea appetimus, petimûsq; per virtutem spei & amorem qui vocari solet concupiscentiæ, quæ intentio bona est, sed nõ omnium perfectissima, & verò sunt etiam media ad Dei gloriam aptissima, sunt enim excellentia quædam eius opera, in quibus immensæ eius perfectiones, tanto elucet elarius, quãtò ipsa maior est sanctitas & gloria,

ria, sic autem ea præcipuè desiderare, amoris & charitatis perfectæ est. Cū igitur res ita se, quemadmodum diximus, habeant in bonis naturalibus & supernaturalibus. In vtrisque hoc præstat meditatio vt & rationes solidas clariùs menti detegat, & voluntati acriores stimulos addat, vt Dei bona proprijs abdicatis in singulis nostris actionibus, atq; adeo continuò in totâ vita nostra, non minore constantia, quàm intentionis puritate, persequamur.

VNDECIMVS FRUCTVS.

Vnio cum Deo.

VNdecimus Fructus est perfecta vnio animæ cum Deo per amorem actualem, & frequentes in Deum aspirationes, quæ ex fonte illo amoris manât, & toto die exultare faciunt animam verbum bonum, adeo vt nonnunquam nihil aliud lo-

1 2 qui,

qui nihil cogitare præter Deum possit. Tanta est nimirum suauitas & facilitas conuersationis cum Deo familiaris, quæ ex oratione mentali oritur, vt inde efficiatur vt verè semper homo quodammodo oret, & omnia sua opera illo diuini amoris sapore condiat, & siue bibat, siue comedat, siue studeat, aut quiduis tandem aliud agat, in Deo, & cum Deo, quem semper præsentem habet, illud agere videatur. Huc spectat deuotio illa continua & affectus Deo placendi in omnibus, item actualis conformatio voluntatis cum diuina voluntate. Supponit hic fructus præcedentes per quos omnes animæ vires à creatis bonis abductæ in id vnum consentiunt, vt nulla iam resistente omnes sese faciliè Deo summo & verò bono coniungant. *Quamquam hac infirma, inquit Augustinus, habeant, suas delectationes suosque amores, non tamen tali modo delectant, sicut tu Deus noster:*

ster: in te enim delectatur iustus, quia amor tui suavis est & quietus: nam peccata que possides dulcedine, & suauitate, & tranquillitate replet; & contra amor seculi anxius est, & perturbatus, animas certe quas ingreditur quietas esse non patitur, semper enim suspicionibus & perturbationibus variisque timoribus sollicitat eas: tu itaque es delectatio rectorum, & merito, quies enim valida est apud te, & imperturbabilis vita, qui intrat in te, bone Domine, intrat in gaudium domini sui, & non timebit amplius, sed habebit se optime in optimo.

DUODECIMVS FRUCTVS.

Zelus animarum.

Duodecimus Fructus est amor proximi flagrantissimus, siue zelus animarum, qui per meditationem quamuis etiam in incipientibus inchoetur, non tamen perficitur nisi per meditationem perfectam, scili-

cet in iis duntaxat qui iam in perfe-
 ctionis curriculo prouecti sunt: is e-
 nim vt plurimum solet ex contem-
 platione dimanare, idque in iis qui
 ad proximum iuuandum à Deo vo-
 cati sunt. Nec enim fructus hic ab
 omnibus qui meditationi dant ope-
 ra colligitur semper, nisi forte quo-
 ad affectum. At verò qui ad illud vi-
 ta genus à Deo vocati sunt, in quo
 non solo affectu proximi salutem o-
 ptare, sed omnibus modis procurare
 debent, in ipsa meditatione sensim
 à Deo non tantum eo zelo accen-
 duntur, sed etiam erudiuntur quib⁹
 mediis & industriæ præsi diis, quibus
 occasionibus proximum iuuare pos-
 sint, & quomodo actionem contem-
 plationi coniungere, sic vt actio ex
 contemplatione, & meditatione, vt
 proprio & vero suo fonte, dimanet;
 & ipsa contemplatio actionem non
 impediatur, sed perficiat. In hoc con-
 sistit perfecta Dei & Christi imitatio,

vt incensa Dei amore anima, sui qua-
 si oblita, vires omnes, & bona sua,
 & ipsam etiam propriam vitam ad
 maiorem eius gloriam procurandā
 conferat, seque generosè neglectā
 molestias omnes vtrò adeat, nullis
 parcat laboribus, nullis se, vbi res Dei
 agitur, subducat periculis, nullas
 subterfugiat difficultates. *Hoc enim
 habet vera & casta contemplatio, in-
 quit S. Bernardus, ser. 57. in Cant. ut
 mentem, quam diuino igne vehementer
 succenderit, tanto interdum repleat ze-
 lo & desiderio acquirendi qui eum simi-
 liter diligant, vt otium contemplatio-
 nis libentissimè intermittat: & rursus
 petita votis aliquatenus in hac parte,
 tantò ardentius redeat in id ipsum,
 quanto se fructuosius intermisisse memi-
 nerit.*

CAPVT XX.

De deuotionis defectu.

HOs tantos Fructus impedire so-
 lens